

regningen af den skyldige Købesum. Lige-gyldigt er det herved, om dette Tidspunkt i det enkelte Tilfælde bliver at fastsætte efter selve Lovens Regler om Risikoovergang eller efter en af Parterne truffet særlig Aftale herom. I Udkastets §§ 62—65 indeholdes derfor en til § 7 svarende Bestemmelse for de Tilfælde, i hvilke en af de almindelige Salgsklausuler — „fob“, „cif“, „leveret“ o. l. — er benyttet.

I Forbindelse med Reglen i § 7 har det været Genstand for Overvejelse, om man ikke som det er henstillet af Handelsstandens Fællesrepræsentation, i Lighed med den tyske Handelslovs § 361 burde optage en Bestemmelse om, at der ved Maal- og Vægtbetegnelser i Aftalen antages sigtet til Maal og Vægt paa Leveringsstedet. Da der imidlertid paa dette Punkt i formentlig de allerfleste Brancher har uddannet sig tilstrækkelig bestemte Sædvaner, og derhos Rigtigheden af den nævnte Fortolkningsregel i forskellige Tilfælde er tvivlsom, har man ikke kunnet tilraade Optagelsen af en saadan Bestemmelse. Heller ikke har man fundet Anledning til at optage en udtrykkelig Udtalelse om, at Konstatering af Maal eller Vægt ikke af nogen Part kan fordres foretaget i andet Maal eller anden Vægt end den, der bruges paa Stedet, hvor saadan Konstatering skal ske, idet en saadan Fordring sikkert altid vil fælde sig selv ved sin Mangel af en rimelig Begrundelse.

§ 8.

Naar en Vare sælges i fuldstændig eller delvis pakket Tilstand, og Købesummen skal beregnes efter Vægt, er det — alt efter den større eller mindre Vægt af Indpakningen, den saakaldte Taravægt — af øjensynlig Betydning om Indpakningens Vægt skal medregnes eller fradrages ved Bestemmelse af Købesummens Beløb. For de fleste Varesorters og Pakningers Vedkommende har der ogsaa dannet sig faste Kutymer i saa Henseende, hvorefter Taraen enten bliver at fradrage, være sig efter dens

virkelige Vægt eller efter en fast Gennemsnitsvægt, eller omvendt bliver at medregne, ligesom Parterne i Tilfælde, i hvilke en fast Sædvane undtagelsesvis ikke har dannet sig, i Almindelighed ville sørge for at træffe en Aftale herom. Det kan dog forekomme, navnlig ved ny opkommende Importartikler eller nye Pakninger, at man savner en til Spørgsmaalets Afgørelse sikker Vejledning i Parternes Aftale eller i Handelsbrugen. For saadanne Tilfælde har Bestemmelsen i § 8, der følger den i Handelsverdenen almindelige Opfattelse, jfr. ogsaa den tyske Handelslovs § 380 og Schweiz. Art. 202, hvorefter Indpakningens Vægt antages at skulle fradrages, Betydning, ikke blot til at hindre, at Sælgeren i det enkelte Tilfælde paatvinger Køberen en i Forhold til Indpakningens Værdi ublu Betaling for Varen, men navnlig ogsaa til at holde Sædvanerettens Dannelsen i det rette Spor, d. v. s. modvirke Dannelsen af Sædvaner, hvorefter Indpakningens Vægt skal medregnes, i Tilfælde, i hvilke der ikke er en virkelig Trang til en saadan Regel, men hvor den alene søges indsmuglet af Sælgeren ved uberettigede Parallelliseringer med ældre Kutymer. Af Grunde, som tidligere ere omtalte ved lignende Spørgsmaal, indeholder Paragrafen ingen Regel om, hvilket Steds Kutymer der er bestemmende ved Afgørelsen af det heromhandlede Spørgsmaal.

Om Stedet, hvor Salgsgegenstanden skal leveres (Leveringsstedet).

§§ 9—11.

Sælgerens Hovedforpligtelse ifølge Købeaftalen bestaar i, at han skal overdrage Køberen Ejendomsret over Salgsgegenstanden. Heraf følger en Ret for Køberen til at komme i Besiddelse af det Købte. Det kan vel forekomme, at Sælgeren til dette Øjemeds Opnaelse ikke har at foretage noget positivt Skridt, men kun har at sørge for